

Posudek bakalářské eseje

Veronika Vicherková „Novodobá česká mozaika jako výtvarný prostředek a společenský výraz“

Praha: FHS UK, 2008

1) Problém vlastního vymezení tématu a smyslu práce

K tématu bakalářské práce „Novodobá česká mozaika jako výtvarný prostředek a společenský výraz“ se autorka dopracovala až na základě delšího hledání, ve kterém ovšem nakonec šťastně zužitkovala svoji praxi spolupracovnice mozaikářské dílny. Při obhlížení teoretického pozadí tohoto uměleckého druhu se setkala se značnou absencí tuzemského odborně-teoretického zájmu. Její vstup na toto pole má tudíž především do jisté míry „iniciátorskou“ hodnotu, a to především v části soupisu a dokumentace mozaikářského umění na území hl. m. Prahy.

2) Otázka metodičnosti přístupu

Práce tohoto typu musí spočívat na jisté hermeneutice primárních literárních pramenů, na doplňování umělecko-historických, ikonografických a technologických souvislostí a na pečlivém shromažďování zkoumaného materiálu. Ve všech těchto aspektech se autorce daří dostát očekáváním.

Práce má jasné a přehledné členění, autorka postupuje rovnoměrně a čtenářsky velmi srozumitelně.

3) Věcné poznámky

V uspořádání jednotlivých kapitol je práce celkem logicky členěna, promyšlený se zdá být i vzájemný poměr jejich rozsahu. Po srozumitelném načrtnutí smyslu práce v Úvodu se věnuje definici mozaiky a jejímu vřazení do uměleckých i společenských souvislostí. V části „Výrazové prostředky mozaiky“ se podařilo velmi jasně vytyčit specifičnost tohoto média. Pro zvolený úsek mapování tuzemského umění je náležité pokusit se načrtnout historické mezníky mozaiky, jak je to provedeno v kapitole 3. – „Poznámka k historii mozaiky“. Jako poněkud nedomyšlené a nepraktické se mi zdá vnoření závěru s desetinným označením 4.3 do kapitoly 4. – Mozaika na českém území. Výslednou sumarizaci práce tak poněkud zamlžují úvodní odstavce týkající se náznaku mozaiky v 2. polovině 20. století. Jednoznačně měla následovat kapitola 5. – „Závěr“.

Neodhalil jsem žádné vážné prohřešky ve formálních náležitostech práce.

4) Hodnota pramenů a poznámkového aparátu

Literatura vztahující se k tématu je vybrána velmi pečlivě a je v seznamu členěna tematicky. Kromě potřebných slovníkových odkazů jsou využity souhrnné specializované zahraniční monografie, umělecko-historická literatura týkající se zpracovávaných období, jednotlivých autorů a styčných uměleckých druhů. Autorka provedla také velmi pečlivě rešerše časopiseckých studií o tuzemské mozaice.

Literatura je zapsána bibliograficky správným způsobem.

Poznámkový aparát je užíván technicky správně, buď k bibliografickým poznámkám, nebo k rozšiřujícím postřehům vybočujícím z hlavní výkladové linie.

Jako velmi hodnotná se mi jeví „Obrazová příloha“, která dokumentuje zpracovávané téma obrazově. Většinu fotografií pořídila autorka sama, zde se projevuje její schopnost nejen pojmout celek, ale i jednotlivé příznačné detaily, práce zahraniční provenience získala většinou z internetových zdrojů, které musela podrobit kritickému výběru. Hodnota obrazových dokladů je tak bezesporu průkazná. Grafická úprava bakalářské práce naplňuje požadované standardy.

5) Jazyková stránka práce

Po jazykové stránce se práce zdá být dostatečně vyspělá. Formulace jsou velmi věcné a srozumitelné. Při četbě textu získáme záhy dojem, že se jedná o autorku fundovanou a soustředěnou, která uplatňuje různá odbočení v textu vždy jen s jasným, posléze zužitkovaným záměrem. Gramatická stránka jazyka i patřičná interpunkce jsou respektovány.

6) Závěrečné hodnocení

Cílů, které si autorka předsevzala, totiž jednak přesné teoretické vymezení mozaiky jako uměleckého druhu, její zevrubná charakteristika z hlediska vnitřních uměleckých problémů i sociálních a historických vazeb a jednak zmapování základních pražských mozaikářských realizací především od konce 19. století do poloviny století následujícího, rozhodně dosáhla. V několika náznamech časové rozmezí v obou směrech přesáhla (buď z důvodů upozornění na důležitý historický podnět – katedrála sv. Víta, nebo i v opačném směru – doba konsolidace a mozaika jako možnost monumentálního uměleckého působení). Autorka je schopna zmobilizovat značnou teoretickou výbavu pro řešení zadaného úkolu, dokáže i obratně a systematicky pracovat s obrazovým materiálem. Celkově práce nabízí další důkladné rozvinutí do podoby dosud chybějící monografie o pražské mozaice. Práce vykazuje dostatečnou metodičnost, je napsána přijatelně odborným jazykem, správně nakládá s literaturou.

Práci navrhuji k obhajobě, moje hodnocení je velmi solidní „velmi dobře“, tedy v pásmu 40–38 bodů.

Aleš Svoboda, vedoucí práce, 15. 10. 2008